

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **T. B.**, zastoupeného Mgr. Kateřinou Odehnalovou, advokátkou se sídlem Brno, Vinohrady 45, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 30. dubna 24, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2015, č. j. KRPT-11788-16/ČJ-2015-0700DP,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17.7.2015 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5.5.2015, č. j. KRPT-11788-16/ČJ-2015-0700DP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územního odboru Frýdek-Místek, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci blokové pokuty a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce uvedl, že správnímu orgánu I. stupně podal dne 15.1.2015 žádost o obnovu blokového řízení dle § 100 správního řádu, kterou podložil prokázanou skutečností, že se přestupku „nepřipoutání pásy“ nemohl objektivně dopustit, protože byl držitelem platného lékařského potvrzení, které ovšem neměl u sebe. V daném případě se nejednalo o omyl na straně žalobce, ale spíše o celkové nedorozumění mezi policisty a žalobcem, kdy žalobce souhlasil s tím, že neměl pásy, nicméně byl v domněnání, že podepisuje potvrzení o zapomenutí lékařského potvrzení. Uvedl, že

nikdy nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení. Tvrzení ohledně pásů v pokutovém bloku podepsal, protože se jednalo o skutečnost, která se stala (opravdu pásy neměl), nicméně podepsal pokutový blok v domněnku, že se jedná pouze o popis dané situace, nikoliv však o souhlas s přestupkem. Namítal, že nikdy nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku, neboť byl a je držitelem platného lékařského potvrzení, což od počátku tvrdil, proto bylo pro něho překvapivé, že mu byly uděleny body.

Žalobce dále namítal, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání, přičemž v jeho bodě 2. poukázal na zcela nesprávné hodnocení důkazů ze strany správního orgánu I. stupně (např. opomenutí provedení důkazů, respektive nepřezkoumatelné odmítnutí důkazů nabídnutých žalobcem) a v bodě 3. odkázal na odlišné stanovisko soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Jaroslava Vlašína a navrhl alternativní postup, který by mnohem rychleji vedl k cíli. Konstatoval, že žalovaný odvolání žalobce zamítl. K bodu 1. odvolání žalovaný uvedl, že trvá na tom, že žalobce souhlas udělil a odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2014, č. j. 4 As 93/2014. Dle žalobce tento rozsudek na danou věc nedopadá, neboť se jednalo o případ, kdy se řidič nezmínil o zdravotních problémech, lékařskou zprávu nepředložil, ani nesdělil, že taková zpráva byla vydána. Žalobce zdůraznil, že od počátku tvrdil a stále tvrdí, že sdělil příslušníkovi policie, že je držitelem lékařského potvrzení, žádný souhlas neudělil a nabídl k tomu navíc dostatek důkazů. Žalobce má za to, že novější rozsudek Nejvyššího správního soudu jde proti smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013, č. j. 4 As 102/2013. Bylo by tedy na místě, aby se k tomu s konečnou platností vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Žalobce rovněž namítal, že k bodům 2. a 3. se žalovaný vůbec nevyjádřil a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a rovněž tak i rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územního odboru Frýdek-Místek a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze spisů správních orgánů zjistil soud pro věc významné následující skutečnosti.

V pokutovém bloku série: FC/2013, číslo bloku: C je uvedeno jméno, příjmení, rodné číslo, adresa bydliště žalobce, č. občanského průkazu a řidičského průkazu žalobce. V kolonce pod bodem 5. přestupkové jednání – doba, místo a popis, je uvedeno: 29.1.2014 v 16:25 hodin, ulice Hlavní třída, I/48, Frýdek-Místek (směr Místek), řidič motorového vozidla Nissan Terrano, RZ X nepřipoután bezpečnostním pásem, na vozidle neměl rozsvícená obrysová a potkávací světla pro denní svícení, vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu, § 6 odst. 1 písm. a), § 32 odst. 1, § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Pokuta uložená za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. ve výši 1.500,- Kč, v bodě 7. je uvedeno, že proti uložení této pokuty se nelze odvolat, v bodě 8. se uvádí, že tímto blokem uloženou pokutu je povinen zaplatit nejdéle do 15 dnů ode dne následujícího po dni, kdy pokuta byla

uložena a dále je uvedeno, aby uložená pokuta byla zaplacená na účet uvedený na složence nebo na místě – Dopravní inspektorát Frýdek-Místek, Beskydská 2061. Ve Frýdku-Místku 29.1.2014. V kolonce podpis s uvedením jména, příjmení a funkce nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby je uveden pprap. P. H. X a dále jeho podpis, v bodě 10. u textu souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí a potvrzuji převzetí části A) bloku dne je podpis žalobce a datum 29.1.2014. Blok dále obsahuje otisk úředního razítka. S obsahem pokutového bloku koresponduje úřední záznam policisty pprap. H. ze dne 10.2.2015, v němž dále uvedl, že řidič s vyřešením přestupků na místě v blokovém řízení a s výší pokuty souhlasil. Následně na místě dopravní kontroly sepsal blokovou pokutu na místě nezaplacenou série: FC/2013 C0429581. Po podepsání blokové pokuty její originál společně s předloženými doklady předal řidiči T. B., který poté z místa dopravní kontroly odjel. Řidič během dopravní kontroly hlídce Policie ČR nepředložil žádný doklad či lékařskou zprávu, že nemusí být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, navíc souhlasil se všemi přestupky, které policista řádně zapsal do blokové pokuty na místě nezaplacené.

V oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 4.2.2014 zpracovaného pprap. P. H. jsou údaje o předmětném přestupku žalobce dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů pro porušení § 6 odst. 1 písm. a), § 32 odst. 1, § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. V popisu skutku je uvedeno: nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za jízdy neměl rozsvícená obrysová a potkávací světla, nebo světla pro denní svícení, užil k jízdě vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Za uvedené jednání mu byla dne 29.1.2014 v 16:30 hodin udělena bloková pokuta ve výši 1.500,- Kč, číslo bloku na pokutu na místě nezaplacenou: FC/2013 C0429581.

Žalobce podal dne 14.1.2015 u Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Dopravního inspektorátu Frýdek-Místek žádost o obnovu řízení, jejíž přílohou je lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, vydaného dne 2.1.2014 MUDr. V. B. s tím, že toto potvrzení se vydává na dobu do 30.4.2014 a v lékařském potvrzení lékařka konstatuje, že žalobce se ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy připoutat na sedadle bezpečnostním pásem. V žádosti o obnovu řízení žalobce uvedl, že porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, v platném znění, se v žádném případě nemohl dopustit, jelikož nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., v pl. znění. Potvrzení vystavené dne 2.1.2014 lékařkou MUDr. V. B., protože je u sebe neměl, zapomněl je v přihrádce jiného vozidla. Namítal, že policisté s ním dne 29.1.2014 řešili tři přestupky – nerozsvícení světel, užití vozidla nesplňujícího technické podmínky a nepřipoutání bezpečnostním pásem. Se všemi přestupky souhlasil s výhradou, že povinnost připoutání se bezpečnostním pásem se na něj s ohledem na jeho zdravotní stav a vystavené lékařské potvrzení, nevztahuje. Uvedl, že policista jej vyzval k předložení lékařského potvrzení, které on ovšem u sebe z výše uvedeného důvodu neměl. Policista mu měl sdělit, že v takovém případě za přestupek nepřipoutání bezpečnostním pásem neobdrží žádné body a za všechny tři přestupky mu udělil blokovou pokutu ve výši 1.500,- Kč. S takto projednanými přestupky souhlasil, pokutový blok č. C0429581 podepsal a pokutu 1.500,- Kč následně zaplatil. Na základě oznámení o dosažení dvanácti bodů, doručeného mu dne 14.11.2014 a následného nahlédnutí do spisu zjistil, že mu za tyto tři přestupky, konkrétně za přestupek nepřipoutání bezpečnostními pásy, byly uděleny tři body, ačkoli se tak stát nemělo. V žádosti o obnovu řízení žalobce dále tvrdil, že v daném případě byl ze strany policistů

chybně poučen a navíc mylně ubezpečen, že se nedopustil přestupku, za který se ukládají body. Konkrétně jde o to, že skutečně nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy, s čímž souhlasil, a proto také blok na pokutu podepsal. Nicméně tento jeho podpis je toliko souhlasem s přestupkem nepoužití bezpečnostních pásů za skutečnosti, že neměl u sebe při řízení lékařské potvrzení. V žádném případě ale nesouhlasil s tím, že se dopustil přestupku porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., když dle § 6 odst. 2 téhož zákona se na něj povinnost obsažená v § 6 odst. 1 písm. a) citovaného zákona nevztahuje.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územní odbor Frýdek-Místek rozhodnutím ze dne 12.2.2015 č. j. KRPT-11788-6/ČJ-2015-070206 žádost žalobce o obnovu řízení ve věci blokové pokuty zamítla dle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť nejsou splněny podmínky obnovy řízení taxativně stanovené v § 100 odst. 1 citovaného zákona. Správní orgán odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí č. j. 1 As 21/2010-65, z něhož obsáhle citoval, dále na rozhodnutí téhož soudu č. j. 3 As 58/2007, aplikoval ust. § 84 odst. 1, 2, 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v pl. znění, dále § 100 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která citoval a učinil závěr, že v daném případě je obnova blokového řízení vyloučena. Uvedl, že namítané skutečnosti, a to zejména nesouhlas žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení, bylo vyvráceno samotným pokutovým blokem na místě nezaplaceným C0429581, série FC/2013, kdy souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, a toto stvrdil svým podpisem v místech tomu určených na dílu „A, B“ i „C“ výše uvedeného pokutového bloku. Totožnost přestupce byla rovněž spolehlivě zjištěna a nejedná se tedy o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Správní orgán odkázal na § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, správního řádu. Konstatoval také, že alternativní podmínky obnovy řízení uvedené v ust. § 100 odst. 1 písm. b) téhož zákona v předmětném případě rovněž splněna nebyla, neboť bloková pokuta nebyla uložena na podkladě nějakého jiného rozhodnutí. Správní orgán dále převzal právní závěry ze shora označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které citoval s tím, že podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. připadá v úvahu obnova řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ve věci s tím, že přistoupíme-li na tezi, podle níž lze pokutový blok považovat za správní rozhodnutí, je na místě konstatovat, že řízením ve smyslu citovaného ustanovení může být pouze řízení blokové. Návrhem na obnovu blokového řízení však žadatel fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno (spolehlivé zjištění přestupku, souhlas s uložením pokuty, respektive ochota pokutu zaplatit). Vracení řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek – souhlas s uložením blokové pokuty. Jakákoli obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak dle názoru správního orgánu z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložením sankce. Dále uvedl, že nelze rovněž akceptovat, aby návrhem na obnovu řízení, které v daném případě proběhlo, tj. řízení blokového, bylo ve skutečnosti zahájeno řízení podle § 67 zákona č. 200/1990 Sb., které v projednávané věci neproběhlo. Dle názoru správního orgánu nepřipustnost obnovy řízení v daném případě jednoznačně vyplývá též ze závěrů uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65, podle nichž povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas

s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení se dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově. Dále správní orgán z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citoval na projednávanou věc závěr, že provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení, jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku, častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu, smysl blokového řízení by se zcela popřel a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek. Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním, v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 správního řádu bez dalšího zamítnuta.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobce v odvolání uvedl, že se všemi přestupky souhlasil s výhradou, že povinnost připoutání se bezpečnostním pásem se na něho s ohledem na zdravotní stav a vystavené lékařské potvrzení nevztahuje. Tvrdil, že policista jej vyzval k předložení lékařského potvrzení, které u sebe ovšem nenašel, protože si ho zapomněl v přihrádce jiného vozidla. Dále namítal nesrozumitelnost výroku I. rozhodnutí s tím, že žádost o obnovu řízení byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 100 odst. 6 správního řádu, neboť nejsou splněny podmínky dle § 100 odst. 1 správního řádu. § 100 odst. 6 správního řádu však pojednává toliko o odkladném účinku žádosti a oznámení rozhodnutí. Výrok rozhodnutí je tak nesrozumitelný, neboť není zřejmé, z jakých důvodů správní orgán žádost zamítl. V odvolání dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správnímu orgánu vytýkal, že neprovedl téměř žádné dokazování, jím navrhované dokazování nebylo za účelem zjišťování skutkového stavu věci, ale zjišťování faktického souhlasu, respektive nesouhlasu s porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán také odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která je dle jeho názoru zcela nepřipadná a překonána judikaturou z let 2012 až 2014. Závěry správního orgánu jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce v odvolání rovněž namítal, že správní orgán hodnotil pouze jediný důkaz, a to pokutový blok č. C0429581 ze dne 29.1.2014. Opomněl hodnotit jakýkoli další důkaz, který navrhl a ani nezdůvodnil, proč žádný jiný navrhovaný důkaz neprovedl. Správní orgán tedy nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán tak porušil § 3 správního řádu a tato vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Toto pochybení správní orgán umocnil i tím, že mu před vydáním rozhodnutí neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a porušil tak § 36 odst. 3 správního řádu a tato vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v odvolání navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 5.5.2015, č. j. KRPT-11788-16/ČJ-2015-0700DP, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Policie

ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územního odboru Frýdek-Místek, Dopravního inspektorátu Frýdek-Místek ze dne 12.2.2015 potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územního odboru Frýdek-Místek, že v dané věci nebyly splněny podmínky obnovy řízení taxativně stanovené v § 100 odst. 1 správního řádu. Žalovaný neshledal důvodnou odvolací námitku žalobce, že nedal souhlas s porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Žalovaný zdůraznil, že žalobce svůj souhlas s porušením uvedeného ustanovení stvrdil svým podpisem předmětného pokutového bloku C0429581, série FC/2013. V části bloku na pokutu na místě nezaplacenou pod bodem 5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis je jednání žalobce (nepřipoutání bezpečnostním pásem) specifikováno verbálně a formou odkazu na příslušné zákonné ustanovení (§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.). Obsah pokutového bloku je zcela srozumitelný a jednoznačný. K tomuto závěru žalovaný dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 45/2013-40, z nichž citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a učinil závěr, že se ztotožňuje s názorem prvostupňového správního orgánu, že v předmětném případě žalobce souhlasil s uložením pokuty v blokovém řízení. Konstatoval, že podepsáním uvedeného bloku na pokutu na místě nezaplacenou, žalobce potvrdil svůj souhlas se skutečnostmi na něm uvedenými se zavedením blokového řízení a předmětné rozhodnutí v blokovém řízení nabylo právní moci. K uvedenému žalovaný dále citoval z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65 ze dne 12.3.2013, že „Povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či, že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilanti bus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.“ Žalovaný uvedl, že žalobce nezpochybnil, že předmětný pokutový blok podepsal. Nejedná se tedy o případ záměny identity (podepsání pokutového bloku jinou osobou) nebo zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku. Pouze v těchto případech dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65 ze dne 12.3.2013 přichází v úvahu obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalovaný dále citoval příslušnou pasáž z označeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a dále z rozsudku téhož soudu č. j. 4 As 93/2014-40 ze dne 13.8.2014, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, „že se plně ztotožňuje se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a uvádí, že obnova řízení v případě přestupku, který byl řešen v blokovém řízení, zásadně nepřichází v úvahu. Připustěna je v souladu se závěry rozšířeného senátu pouze v případech, kdy žadatel o obnovu řízení (domnělý přestupce) neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba. O takovou situaci se v posuzovaném případě zjevně nejedná, neboť samotný stěžovatel uvádí, že souhlas udělil. Až mnohem později (v souvislosti se zjištěním o dosažení dvanácti bodů v evidenci řidičů) uvedl, že si myslel, že je postihován za něco jiného. Takovýto tvrzený důvod nemůže podle závěru Nejvyššího správního soudu s ohledem na závěry rozšířeného senátu založit důvod pro obnovu řízení, zejména když obsah pokutového bloku byl zcela jednoznačný“, konec citace. Žalovaný neshledal důvodnou ani odvolací námitku týkající se údajné nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí. Výrok je dle závěru žalovaného zcela plausibilní a korektní. Žalovaný poznamenal, že z argumentace žalobce je zřejmé, že jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což ovšem nepředstavuje důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nesrozumitelnost. Žalovaný

neshledal důvodnou odvolací námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí je řádně odůvodněno, správní orgán prezentoval svůj závěr, že žalobce souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a shrnul důvody, proč je v takovém případě obnova blokového řízení z povahy věci vyloučena a za základ svých úvah vzal vybrané judikáty Nejvyššího správního soudu, a to zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65 a podpůrně též rozsudek téhož soudu č. j. 3 As 58/2007-117.

U jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterážto vada, bylo-li by jí napadené rozhodnutí postiženo, by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Soud dospěl k závěru, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, které tvoří nedílný celek, je seznatelné, proč správní orgán považoval námitky žalobce za nedůvodné, z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními z předmětného bloku na pokutu na místě nezaplacenou a úvahami při hodnocení tohoto důkazu a právními závěry. Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, pak za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda byla v daném případě žádost zamítnuta, dále, kdy by nebylo možno rozlišit, co je výrok a co odůvodnění apod. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou, je nutno zdůraznit, že se v daném případě jedná o přezkum správního rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o žádosti žalobce o obnovu řízení, a je proto rozhodující, zda rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení, bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud má za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je srozumitelný, neboť z něho lze naprosto s jistotou seznat, že žádost o obnovu řízení ve věci blokové pokuty byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínek obnovy řízení taxativně stanovených v § 100 odst. 1 správního řádu. Uvedl-li správní orgán ve výroku rozhodnutí i § 100 odst. 6 správního řádu, jehož první a druhá věta se týká přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení a v poslední větě je uvedeno, že rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání, má soud za to, že nepřiléhavě uvedený § 100 odst. 6 správního řádu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž s takto formulovaným výrokem se ztotožnil i žalovaný, jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nečiní tento výrok vnitřně rozporným a tedy nesrozumitelným, neboť je z formulace výroku zcela jednoznačně zřejmé, že k zamítnutí žádosti o obnovu řízení došlo podle § 100 odst. 1 správního řádu pro nesplnění podmínek obnovy řízení. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, k jakému závěru dospěl a proč tak učinil, když se zcela ztotožnil se závěry prvoinstančního správního orgánu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze ani shledat, že by se žalovaný opomněl vypořádat s odvolacími námitkami. Žalovaný své právní závěry o nedůvodnosti žalobcova odvolání odůvodnil i odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval.

K žalobní námitce, dle níž v řízení před správním orgánem I. stupně nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, soud odkazuje na ust. § 100 správního řádu, z něhož vyplývá, že v rámci řízení o povolení obnovy správní orgán I. stupně zkoumá pouze splnění zákonných předpokladů pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu a nikoliv skutkový stav věci, jak byl zjištěn správním orgánem v původním řízení, neboť ten by se stal předmětem řízení až v případě, že by obnova řízení byla povolena. Nelze tak souhlasit s výhradami žalobce, že nebyly provedeny

důkazy, které navrhl ke svému tvrzení, že sdělil příslušníkovi policie, že je držitelem lékařského potvrzení a že žádný souhlas neudělil. Soud má za to, že pokud se správní orgány v odůvodnění rozhodnutí nevypořádaly s důkazními návrhy žalobce, aby byli vyslechnuti svědci L. B., V. M. za účelem potvrzení, že označenými zdravotními problémy v dané době trpěl, dále blíže neoznačeného svědka – spolucestujícího na sedadle spolujezdce vozidla, který měl být přítomen projednání předmětného přestupku a výpověď policistů, má soud za to, že toto dílčí pochybení správních orgánů nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž správní orgán citoval, vyplývá závěr správního orgánu, že fakticky žalobce žádostí na obnovu blokového řízení zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno (spolehlivé zjištění přestupku, souhlas s uložením pokuty, respektive ochota pokutu zaplatit), a že vrácení řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložením blokové pokuty, by ovšem navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna ze zákonem vyžadovaných podmínek – souhlas s uložením blokové pokuty a že dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku a provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by byly i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku.

Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 As 21/2010, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a následujících zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Jestliže žadatel o obnovu řízení v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil či nikoliv. Současně Nejvyšší správní soud uvedl, že žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem. Dle názoru krajského soudu o takovouto situaci ovšem v projednávané věci nešlo. Tvrdil-li žalobce, že se jednalo o celkové nedorozumění mezi ním a policisty, kdy on souhlasil s tím, že neměl pásy, nicméně byl v domněnku, že podepisuje potvrzení o zapomenutí

lékařského potvrzení a že nikdy nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a že tvrzení ohledně pásů v pokutovém bloku podepsal, protože se jednalo o skutečnost, která se stala (opravdu pásy neměl), nicméně podepsal pokutový blok v domněnku, že se jedná pouze o popis dané situace, nikoliv však o souhlas s přestupkem, neboť byl a je držitelem platného lékařského potvrzení, což od počátku tvrdil, nelze této jeho argumentaci přisvědčit. Z předmětného pokutového bloku, jež je součástí správního spisu nadevší pochybnost vyplývá, že žalobce byl pokutován za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť nebyl připoután bezpečnostními pásy, jak je toto přestupkové jednání v bloku na pokutu na místě nezaplacenou, popsáno v bodě 5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis. Obsah pokutového bloku je zcela jednoznačný a žalobce sám uvedl, že souhlas udělil. Uvedl, že následně bylo pro něho překvapivé, že mu byly uděleny body. Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č. j. 4 As 93/2014 a shodně jako uvedený soud činí závěr, že takovýto tvrzený důvod nemůže s ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 As 21/2010-65 založit důvod pro obnovu řízení, zejména pak za situace, když obsah pokutového bloku je zcela jednoznačný.

Z důvodů shora uvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 22.9.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně